

τηρήσητέ ποτε ἐπὶ τῆς κόμης τῆς Παρισινής τριγίδιον τι ἀνάστατον, μὴ πιστεύσητε ὅτι αὐτὴ δὲν γνωρίζει τοῦτο. Αὐτὴ αὐτὴ ἔδωκε τὴν φαινομένην ταύτην ἐλευθερίαν εἰς τὴν τρίχα, ὅπως παραπονεθῆ κατὰ τῆς μικρᾶς αὔρας, ἥτις ἐπέπευσε αὐτόθι ἕνεκα τῆς ἰδίᾳς ἀτημελείας. Ἡ Παρισινὴ κατακλίνεται πρὸς ὕπνον μὲ τὸ κάτοπτρον ἀνὰ χεῖρας, θεωρεῖ ἐν αὐτῷ πρὶν ἢ εἶτι ἐξυπνίσῃ, ὅπως ἡ γνησίᾳ ἐκείνῃ Παρισινῇ ἢ γράψασα πρὸς τὸν μνηστῆρά της· «Τώρα κοιμῶμαι βαθέως, βλέπω ἐν τῷ ὄνειρῳ μου ὅτι εἶμαι ὠραία καὶ ὅτι καὶ σεῖς μοὶ λέγετε τοῦτο».

Ἡ Παρισινὴ οὐδέποτε θὰ ἔχη τι κοινὸν μὲ τὴν ὀχλοκρατίαν. Ἐὰν ἐκραγῆ ποτε καὶ πάλιν ἐπανάστασις, δὲν θ' ἀναφανῶσι βεβίως πλέον μαινάδες τοῦ πετρελαίου. Ὁ Παρισινὸς εἶνε δημοκράτης, ἡ Παρισινὴ ἀριστοκράτις. Πῶς δὲ θὰ ἐπιτρέψῃ ἴσα δικαιώματα αὐτῇ, ἢ ἔχουσα μαγεύσασαν καὶ θαλαμηπόλους; Εἶνε πεποτισμένη ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι πρίγκιψ τις ἀρμόζει καλλίτερον εἰς τὸ σαλόνιόν της ἢ δημαγωγός. Δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ ἀνὴρ τις νὰ μὴ εἶνε εὐγενῆς, ἐκτός ἐὰν οὗτος εἶνε διάσημος ἢ ὠραῖος. Δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἀδελφότητα, ἀλλ' εἰς τὴν φιλανθρωπίαν. Ἐχουσα τὰς χεῖρας πλήρεις, τὰς ἀνοίγει· ἔχουσα αὐτὰς κενὰς ζητεῖ ἐλεημοσύνην διὰ τοὺς πτωχοὺς, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ ταπεινώσιν τινα διὰ τοῦτο. Ἡ Παρισινὴ τέλος δύναται νὰ πράξῃ τὰ πάντα, καὶ καλὰς πράξεις ἐνίοτε.

Ἡ κοιλάς τῶν τάφων

ΤΩΝ ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Οἱ πρῶτοι μόναρχοι τῶν Αἰγυπτίων ἐπενόησαν τὴν κατασκευὴν τῶν πυραμίδων, ἵνα ἀποθέτωσιν ἐν αὐταῖς τὰ ἑαυτῶν λείψανα· ἀλλ' αἱ πυραμίδες δύναται νὰ καταστρέφονται ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ἐθεωρήθη ἀσφαλέστερον νὰσφαλίζωσι τὸ σῶμα αὐτῶν ἐν τῷ κόλπῳ τῶν φυσικῶν ἐκεῖνων πυραμίδων, αἵτινες ὑπέγκεινται τῆς πεδιάδος τῶν Θηβῶν, ἐν τῷ κόλπῳ τῶν τιτανωδῶν ὀρέων, ἅτινα οὐδέποτε χλοάζοντα, οὐδέποτε ποτιζόμενα ὑπὸ βροχῆς καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα πηγὴν, παρέχουσι πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἀσφάλειαν τῆς διαρκείας καὶ τοῦ ἀφθάρτου. Διὰ τοῦτο ὑπήκοοι καὶ ἀρχοντες ἐκεῖ ἠθέλησαν νὰ κατατεθῶσιν οἱ νεκροὶ αὐτῶν ἐν σπηλαιῶσι ὑπογείοις, ἅτινα πολλάκις εἶνε κατοικίαι εὐρύχωροι. Τὸ πρὸς δυσμὰς τῶν Θηβῶν βλέπον ὄρος εἶνε κατὰ μέσον τάφων, ὧν οἱ ξενιζόμενοι ἀνῆκον ὡς βλέπομεν ἐν ταῖς ἱερογλυφικαῖς ἐπιγραφαῖς, εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας.

Τὸ ἐντάφιον αἶσλον τῶν Φαραίων ἦτο μυ-

στηριωδέστερον καὶ μᾶλλον κεχωρισμένον τῶν ἄλλων θνητῶν. Ἴνα φθάσῃ τις ἐκεῖ, πρέπει νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ ὄρος τοῦτο ἐκ δυσμῶν καὶ πρὸς τοῦτο θὰ κοπιᾷσῃ οὐχὶ ὀλίγον. Μετὰ τὴν ἐπίπνον διάβασιν τοῦ ὄρους φθάνει εἰς τὴν κοιλάδα τῶν βασιλέων, ἥτις εἶναι φάραγξ ἔχουσα σοβαρὰν ἀποψίν, ἐν ἣ οὐδὲν ἀναμιμνήσκει τὴν ζῶν καὶ εἶνε οἰκήσιμος ὑπὸ μόνου τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ, ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ βράχου, ἐν τῷ βᾶθει τοῦ τιτανώδους ἐδάφους, εἶνε λελατομημένα ἀνάκτορα ὑπόγεια, ἀποτελούμενα ὑπὸ ἀναρίθμων δωματίων καὶ ἐκ πολλῶν ἐνίοτε ὀροφῶν συνιστάμενα. Τὰ ἀνάκτορα ταῦτα, ὧν οἱ τοῖχοι πάντες καλύπτονται ὑπὸ ἱερογλύφων καὶ ἀντανακλώσιν διὰ τῶν φώτων τὰ λαμπρότατα τῶν χρωμάτων, εἶνε οἱ τάφοι τῶν βασιλέων.

Ἴνα φθάσῃ τις εἰς τὴν ἐπιτάφιον ταύτην κοιλάδα, διέρχεται πλησίον συμπλέγματος ἐρειπίων καλουμένων **EI-Assassif**, παρ' ᾧ ὑπάρχει τάφος λελατομημένος ἐν τῷ ὄρει ἔχων τρεῖς ὀροφάς. Ὁ τάφος ὅμως αὐτός δὲν εἶνε μονάρχου, ἀλλ' ἐνὸς ἱερέως ὀνομαζομένου **Pétemenof**. Τὰ γλυπτικὰ ἔργα καὶ τὰ ἱερογλυφικά, τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τοὺς τοίχους τῶν διαδρόμων καὶ τῶν δωματίων, εἶνε τελειότατα. Ἐν αὐτοῖς βλέπει τις τί ἦσαν ἐν Θήβαις ἱερατικαὶ τινες ὑπάρξεις. Ἡ κατεχομένη ἔκτασις ὑπὸ τῆς ἐπιταφίου κατοικίας τοῦ **Pétemenof** τούτου εἶνε κατὰ τὸν **Wilkinson** πλέον τῶν 20,000 τετραγ. πυδῶν, ἥτοι χῶρος ἐπέκεινα τῶν 50 στρεμμάτων. Παρὰ τὸ σύνηθες δὲν βλέπει τις ἐν τῷ χῶρῳ τούτῳ οὐδεμίαν μορφήν ἐκ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ· μόνον τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ εὐρέθη· ἦτο λοιπὸν σχεδὸν μόνος ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ τάφῳ. Οὐδέποτε ἀνθρώπινον πλάσμα ἐκτίσαστο μείζονα ἔκτασιν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἱερέως τούτου τῶν Θηβῶν. Δικαίως λοιπὸν ὁ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἐφρόντιζον περὶ τῆς στερεότητος τῶν οἰκῶν αὐτῶν, διότι ὁ βίος εἶνε ἐφήμερος, ἀλλὰ περὶ τῶν τάφων αὐτῶν, διότι ὁ θάνατος εἶνε αἰώνιος. Ἐν Θήβαις δὲν εὐρέθησαν ἴχνη οὐδεμιᾶς οἰκίας, καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν τάφοι ἀνάριθμοι.

Οἱ τάφοι τῶν βασιλέων κεῖνται καὶ ἐν τῇ παραλλήλῳ τῷ Νεῖλῳ κοιλάδι καὶ ἐν τῇ προσκειμένη, ἦττον ἀνεσκαμμένη καὶ φαινομένη, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ τόπος τῆς ταφῆς τῶν Φαραίων τῆς δεκάτης ὀγδόης δυναστείας, ἐν ᾧ ἢ ἄλλη ἦτο προωρισμένη νὰ δεχθῆ τοὺς τῆς δεκάτης ἐνάτης δυναστείας. Παράδοξον φαινόμενον! Οἱ διάδρομοι οὗτοι, αἱ ἀνάριθμοι αἵθουσαι ἦσαν λελατομημένοι ἐν τῷ βράχῳ μετὰ πολλῆς ἐργασίας καὶ προσπαθείας· παραδόσεις ἀνάριθμοι, εἰκόνες θεῶν, ἀνθρώπων, ζῶων, σκηνῶν τοῦ βίου καὶ τοῦ θανάτου ἦσαν γεγλυμένοι καὶ ἐξφρασθέντες μετὰ μεγάλης ἐπιμε-

λείας ἐπὶ τῶν ὑπογείων μεσοτοιχῶν, ἔνθα οὐδὲν μέρος ἔμενε κενόν· καὶ ὅτε συνετελέσθη τὸ πᾶν, ὅτε ἀπετέθη ὁ νεκρὸς ἐν τῷ ἐκ γρανίτου σαρκοφάγῳ, ἔκλειον τὴν εἴσοδον καὶ κατέλειπον αὐτὸν μόνον κτήτορα τῶν θαυμασιῶν ἐκεῖνων, τὰ ὅποια ἦσαν αὐτῷ μόνῳ προωρισμένα.

Εἰσερχόμενός τις εἰς τὰ ἔνδον τάφου βασιλικοῦ εὐρίσκει καθόλου πρανές, ἄλλοτε μὲν εὐκόλον, ἄλλοτε δύσκολον καὶ ἄλλοτε ἀπότομον. Τὸ ὄνομα τοῦ Φαραῶ εἶναι γεγραμμένον παρὰ τῆ εἰσόδῳ. Ἐκατέρωθεν τῶν κεκλιμένων προδρόμων ἄπειροι ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαὶ ἀνεπίσσοι ἐπὶ τῶν τοίχων· δεξιόθεν οἱ στίχοι βαίνουσι κατὰ μίαν διεύθυνσιν, ἀριστερόθεν ἀντιθέτως· ἡ ἀνάγνωσις λοιπὸν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, ὧν ἡ ἔκτασις παρίσθησι τόμους, δύνατον νὰ γείνη διὰ τῆς καταβάσεως εἰς τὴν ἐπιτάφιον οἰκῆσιν καὶ τῆς ἀναβάσεως ἐκ τῶν ἔνδον πρὸς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Οἱ τόμοι οὗτοι ἐξ ἱερογλύφων δὲν ἀναγιγνώσκονται ἔτι εὐκόλως ἀλλὰ φαίνονται ὅτι εἶνε προσευχαὶ ὅμοιαι πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἐπιταφίων παπύρων καὶ ἐπὶ τῶν θηκῶν τῶν μουμιῶν ἀναγιγνώσκομέναις. Εἶνε μακρὰ ἀκολουθία τῶν ἀποθανόντων ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, δι' ὃν ἐλατομήθη ὁ τάφος. Τῷ προχωροῦντι αἱ εἰκονικαὶ παραστάσεις φαίνονται ἐν ταῖς ἱερογλυφικαῖς ἐπιγραφαῖς. Ὡς ἐν τοῖς ἐπιταφίοις παπύροις, ἀλλὰ πάντοτε ἐν βαθμῷ σπουδαιοτάτῳ, εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ψυχῆς μετὰ τὸν θάνατον, ἡ εἰκὼν τῶν δοκιμασιῶν, ἃς ὀφείλει νὰ ὑποστῇ, κρίσεις ἐκφερόμεναι περὶ αὐτῆς ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ὑπὸ πληθύος πνευμάτων ἐχόντων τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου, τετραπόδου, πτηνοῦ καὶ ἐρπετοῦ. Αἱ ψυχαὶ αἵτινες ὑποβάλλονται εἰς τὴν μακρὰν καὶ τρομερὰν ταύτην ἱερὰν πορείαν, διέρχονται διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ὕδατος, ἴστανται εἰς τόπους ἡσυχούς ἐν μέσῳ δένδρων καὶ θερισμῶν, ἔπειτα ἐξἄκολουθοῦσι τὴν πορείαν αὐτῶν διὰ τῶν βασιάνων.

Ἐκαστον τῶν ἀλλεπαλλήλων ὑπογείων δωματίων, εἶνε ἄξιον ἰδίως σπουδῆς. Δυνάμεθα νὰ περιορισθῶμεν μόνον ἐν τῷ τελευταίῳ ἐκεῖνῳ, ἐν ᾧ ἦτο ὁ σαρκοφάγος τοῦ μονάρχου καὶ ἐν ᾧ ἀνευρίσκει τις αὐτὸν ὡς τὸ πολὺ καὶ νῦν. Ἐν αὐτῷ ἀναπτύσσονται πᾶσαι αἱ μεγαλοπρέπειαι τοῦ θανάτου καὶ πᾶσαι τῆς μελλούσης ζωῆς αἱ λαμπηδόνες. Αἱ ὀροφαὶ σπινθηροβουλοῦσιν ἐκ τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων, ἐν οἷς ἀντανακλᾷ ὁ ἥλιος τοῦ ἄλλου κόσμου, εἰκὼν τοῦ Φαραῶ, ὅστις ἀφικόμενος εἰς τὴν διακομνὴν τοῦ φωτός, περιοδεύει διὰ τῶν ἀστρῶν ἐν τῇ θεῖᾳ λέμβῳ ἐν οὐρανοῖς.

N.

Τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα γίνεταί δύσκολον, ὅταν ἐπιχειρῇ τις αὐτὸ μὲ δυσκρέσειάν του.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐενοδόχος φιλάργυρος ζητῶν ν' ἀρπάξῃ ὅ,τι δήποτε ἀπὸ φοιτητῆν πωλήσαντα ἕνεκα ἀναγκῶν τὸ λεξικὸν τοῦ Βυζαντίου, ἠρώτησεν αὐτὸν «ἂν ἔχη νὰ πωλήσῃ τίποτε ἐνδύματα καλοκαρινά.» — Ἐρχομαι καὶ τὰ πέσω, εἶπε εἰς τὸν φοιτητῆν.

— Μάλιστα, ἀλλὰ γιὰ 'σένα, κύρ Πέτρο, θὰ εἶνε πολὺ μακρὰ.

— Δὲν πειράζει, παιδί μου, δὲν πειράζει, φθάνει νὰ θέλῃς νὰ τὰ πωλήσῃς. Καὶ δὲν τὰ κόβω λιγάκι;

Καὶ θεὸς τὸν πῖλον του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠκολούθησε τὸν φοιτητῆν, διευθυνόμενον ὡς ἔλεγε «στὸ σπῆτι». Ὁ φοιτητὴς λοιπὸν πρόσθε, ὁ δὲ ξενοδόχος ὄπισθεν διήλθον τὴν ὁδὸν Ἐβρουῦ ἄπασαν, τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, τὸ Κλωνάκιον, τὴν μονὴν τῶν Ἀσωμάτων, τοὺς Ἀμπελοκήπους...

— Μὰ ποῦ κάθεσαι, βρὲ ἀδερφέ, ἐπὶ τέλους; ἐρωτᾷ ὁ ξενοδόχος ἀσθμαίνων καὶ κατάρρυτος ὑπὸ ἰδρώτος.

— Μὰ 'στὸ εἶπα, κύρ Πέτρο, πῶς γιὰ σένα θὰ εἶνε πολὺ μακρὰ. Κάθομαι 'στὸ Μαρκόπουλο καὶ πηγαίνω 'στὸ σπῆτι γιὰ τῆς παύσεις...

* *

Ὁ Ἀγαθόπουλος, γευματίζων προχθές παρὰ τῷ κ. Ν*, ἔλεγεν εἰς ἐπήκοον τῶν συνδιαιτημῶν:

— Τί καλὰ ποῦ δὲν μ' ἀρέσουν τὰ χόρτα! Γιατὶ ἄλλοιῶς θὰ τὰ ἔτρωγα, ἐνῶ δὲν 'μπορῶ νὰ τὰ ὑποφέρω!

* *

Ὁ διάσημος Σουίφτ, ὁμιλῶν ἡμέραν τινὰ ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ λαμπρᾶς ὁμηγύρευς, εἶπε μετὰξὺ ἄλλων: Ὑπάρχουσι τριῶν εἰδῶν ἀλαζονίαι· ἡ ἀλαζονία τοῦ γένους, ἡ ἀλαζονία τοῦ πλοῦτου, ἡ ἀλαζονία τοῦ πνεύματος. Περὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς δὲν σὰς κάμνω λόγον, διότι κανεὶς ἀπὸ σὰς βέβαια δὲν ἔχει τοιοῦτον ἐλάττωμα!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μεγάλῃ παρηγορία εἶνε τὸ νὰ αἰσθανώμεθα ὅτι οὐδεὶς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὴν τιμὴν, καὶ ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπολέσωμεν αὐτὴν ἢ μόνον δι' ἀτίμου πράξεως. Τούτου ἕνεκα εἶνε ὄλως παράλογον τὸ λέγειν «Ὁ τάδε μὲ ἠτίμασεν», ἐνῶ διὰ τῆς κακῆς του πράξεως οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσεν ἢ νὰ ἀτιμάσῃ ἑαυτὸν.

Τῶν ἀνδρῶν ἡ τιμὴ αὐξάνει εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ τῶν γυναικῶν ἀνθεὶ ἐν τῇ σκιᾷ.